TEISINGUMO TEISMO (pirmoji kolegija) SPRENDIMAS

2006 m. gegužės 4 d. *

Byloje C-508/03

dėl 2003 m. gruodžio 1 d. pagal EB 226 straipsnį pareikšto ieškinio dėl įsipareigojimų neįvykdymo

Europos Bendrijų Komisija, atstovaujama F. Simonetti ir X. Lewis,

ieškovė,

prieš

Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės vyriausybę, atstovaujamą K. Manji, padedamo *QC* D. Elvin ir *barrister* J. Maurici,

atsakovę,

* Proceso kalba: anglų.

TEISINGUMO TEISMAS (pirmoji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas P. Jann (pranešėjas), teisėjai K. Schiemann, N. Colneric, E. Juhász ir E. Levits,

generalinis advokatas P. Léger,
posėdžio sekretorė L. Hewlett, vyriausioji administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2005 m. birželio 22 d. posėdžiui,

atsižvelgęs į sprendimą, priimtą susipažinus su generalinio advokato nuomone, nagrinėti bylą be išvados,

priima šį

Sprendimą

1 Europos Bendrijų Komisija savo ieškiniu prašo Teisingumo Teismo pripažinti, kad:

— neteisingai taikydama 1985 m. birželio 27 d. Tarybos direktyvos 85/337/EEB dėl tam tikrų valstybės ir privačių projektų poveikio aplinkai vertinimo (OL L 175,

p. 40) 2 straipsnio 1 dalį ir 4 straipsnio 2 dalį miesto urbanizavimo projektams *White City* ir *Crystal Palace*, priskiriamiems direktyvos II priedo 10 punkto b papunktyje nurodytiems projektams, Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė neįvykdė įsipareigojimų pagal šią direktyvą,

— neužtikrindama teisingo Direktyvos 85/337, kuri buvo pakeista 1997 m. kovo 3 d. Tarybos direktyva 97/11/EB (toliau – pakeista Direktyva 85/337), 2 straipsnio 1 dalies, 4 straipsnio 2 dalies, 5 straipsnio 2 dalies ir 8 straipsnio taikymo keliais etapais suteikiant statybos leidimą, ši valstybė narė neįvykdė įsipareigojimų pagal šią direktyvą.

Teisinis pagrindas

Bendrijos teisė

2 Direktyvos 85/337 tikslas, remiantis jos penkta konstatuojamąja dalimi, yra nustatyti bendruosius poveikio aplinkai vertinimo principus, siekiant jais papildyti ir koordinuoti leidimo vykdyti valstybės ir privačių projektų planuojamą veiklą, galinčią turėti poveikį aplinkai, suteikimo procedūras.

3 Šiuo tikslu šios direktyvos 1 straipsnio 2 dalyje sąvoka „leidimas vykdyti planuojamą veiklą“ apibrėžiama kaip „kompetentingos institucijos sprendimas, kuris suteikia užsakovui teisę įgyvendinti projektą“. (Pataisytas vertimas)

4 Pagal šios direktyvos 2 straipsnio 1 dalį:

„Valstybės narės imasi visų priemonių, reikalingų užtikrinti, kad prieš suteikiant leidimą būtų atliekamas projektų, galinčių daryti didelį poveikį aplinkai, *inter alia*, dėl savo pobūdžio, masto ar vietos, poveikio aplinkai vertinimas.

Šie projektai yra nurodyti 4 straipsnyje." (Pataisytas vertimas)

5 Direktyvos 85/337 4 straipsnis nustato:

„1. Remiantis 2 straipsnio 3 dalimi, I priede išvardytų rūšių projektų vertinimas privalomas pagal 5–10 straipsnių nuostatas.

2. II priede išvardytų rūšių projektų vertinimas privalomas pagal 5–10 straipsnius, kai valstybės narės mano, kad to reikalauja projektų charakteristikos. Šiam tikslui valstybės narės gali, be kita ko, nurodyti konkrečių projektų rūšis, kurioms vertinimas privalomas, arba nustatyti kriterijus ir (arba) ribas, būtinas norint nustatyti, kurių iš II priede išvardytų rūšių projektų vertinimas privalomas remiantis 5–10 straipsniais." (Pataisytas vertimas)

6 Direktyvos 85/337 5 straipsnio 2 dalyje numatyta, kad „informaciją, kurią pagal 1 dalį turi pateikti užsakovas, sudaro bent šie duomenys:

— projekto aprašymas nurodant informaciją apie projekto vietą, projektavimą ir dydį,

— priemonių, skirtų išvengti, sumažinti ir, jei įmanoma, atitaisyti didelį neigiamą poveikį, aprašymas,

— duomenys, reikalingi identifikuoti ir vertinti galimus pagrindinius projekto poveikius,

— 1–3 pastraipose nurodytos informacijos netechninio pobūdžio santrauka".

7 Remiantis šios direktyvos 8 straipsniu, „į informaciją, surinktą pagal 5, 6 ir 7 straipsnius, turi būti atsižvelgiama leidimo vykdyti planuojamą veiklą suteikimo procedūros metu". (Pataisytas vertimas)

8 Šios direktyvos II priedo 10 punkto b papunktyje nurodomi „miestų urbanizavimo projektai".

9 Direktyva 85/337, ir ypač taisyklės, susijusios su jos II priede nurodytais projektais, buvo iš esmės pakeistos Direktyva 97/11, kuri į Jungtinės Karalystės teisę turėjo būti perkelta vėliausiai iki 1999 m. kovo 14 dienos. Bet kadangi prašymai suteikti leidimą, susiję su šiais dviem pirmajame kaltinime nagrinėjamais projektais, kompetentingoms institucijoms buvo pateikti iki pastarosios datos, šie pakeitimai šiems projektams nėra svarbūs, kaip matyti ir iš Direktyvos 97/11 3 straipsnio 2 dalies.

10 Tačiau antrasis kaltinimas turi būti nagrinėjamas remiantis pakeista Direktyva 85/337.

11 Šiuo tikslu, nors pakeistos Direktyvos 85/337 1 straipsnio 2 dalis lieka nepakeista, šios direktyvos 2 straipsnio 1 dalis nustato, kad „valstybės narės imasi visų priemonių, reikalingų užtikrinti, jog prieš suteikiant leidimą vykdyti projektus, kurie gali daryti didelį poveikį aplinkai, be kita ko, dėl savo pobūdžio, masto ar vietos, bus reikalaujama leidimo vykdyti planuojamą veiklą ir poveikio aplinkai vertinimo. Tokie projektai apibrėžti 4 straipsnyje".

12 Direktyva 97/11 taip pat buvo šiek tiek pakeistas Direktyvos 85/337 5 straipsnio 2 dalies tekstas: įterpta įtrauka, pagal kurią reikalaujama, kad užsakovas taip pat pateiktų:

— „pagrindinių užsakovo išnagrinėtų alternatyvų aprašymą, taip pat argumentuotą savo pasirinkimo priežasčių paaiškinimą, atsižvelgiant į poveikį aplinkai."

13 Be to, pasikeitė šios nuostatos numeracija, ir ji tapo pakeistos Direktyvos 85/337 5 straipsnio 3 dalimi.

14 Šios pakeistos direktyvos 8 straipsnis numato, kad „priimant sprendimą dėl leidimo planuojamai ūkinei veiklai vykdyti, turi būti atsižvelgta į konsultacijų rezultatus bei į informaciją, surinktą pagal 5, 6 ir 7 straipsnių nuostatas".

Nacionalinė teisė

15 Anglijoje pagrindinis teisinis instrumentas teritorijų planavimo srityje yra Miestų ir kaimų planavimo įstatymas (Town and Country Planning Act 1990, toliau – *Town and Country Planning Act*), kuris numato bendrąsias taisykles dėl leidimų miestų planavimo srityje išdavimo bei jų pakeitimo ar panaikinimo. Šį įstatymą įgyvendinančios nuostatos nustatytos Įsakyme dėl miestų ir kaimų planavimo tvarkos (bendra plėtros procedūra) (Town and Country Planning (General Development Procedure) Order 1995, toliau – *General Development Procedure Order*) bei Miestų ir kaimų planavimo nuostatuose (poveikio aplinkai vertinimas) (Town and Country Planning (Assessment of Environmental Effects) Regulations 1988, toliau – *Assessment of Environmental Effects Regulations*).

16 *Assessment of Environmental Effects Regulations* buvo pakeisti Miestų ir kaimų planavimo nuostatais (poveikio aplinkai vertinimas) (Town and Country Planning (Environmental ImpAct Assessment) (England and Wales) Regulations 1999, toliau — *Environmental ImpAct Assessment Regulations*). Tačiau šie naujieji nuostatai

nėra svarbūs abiems aptariamiems projektams nagrinėjant pirmąjį kaltinimą, nes jie taikomi tik po 1999 m. kovo 14 d. pateiktiems projektams. Bet šie naujieji nuostatai nustato antrojo kaltinimo tikslais taikomą nacionalinę teisę.

— *Town and Country Planning Act* ir *General Development Procedure Order*

17 Pagal *Town and Country Planning Act* 57 straipsnio 1 dalį reikalaujama gauti statybos leidimą (planning permission) bet kokiai „planuojamai veiklai" 55 straipsnio prasme, įskaitant „pastatų statybą <...> ar kitus darbus, atliekamus žemės sklype, po juo arba virš jo <...>".

18 Statybos leidimai gali būti kelių formų, iš kurių viena yra statybos leidimas pradiniam projektui (outline planning permission) su vėlesniu klausimų, kurių nagrinėjimas buvo atidėtas, patvirtinimu.

19 *Town and Country Planning Act* 92 straipsnio 1 dalis numato, kad „statybos leidimai pradiniam projektui suteikiami pagal Įsakymą dėl planavimo tvarkos, remiantis vėlesniu kompetentingos institucijos klausimų, kurie nebuvo detaliai išdėstyti prašyme (*reserved matters* arba „klausimai, kurių nagrinėjimas buvo atidėtas"), patvirtinimu".

20 *General Development Procedure Order* 1 straipsnio 2 dalyje šie „klausimai, kurių nagrinėjimas buvo atidėtas" apibrėžiami kaip „bet kuris iš šių klausimų, kuris nebuvo detaliai išdėstytas prašyme, t. y.: a) vieta; b) koncepcija; c) išorinis vaizdas; d) patekimo būdai ir e) vietos landšafto planavimas".

21 *Town and Country Planning Act* 92 straipsnio 2 dalis netiesiogiai numato, kad galutinis leidimas dėl klausimo, kurio nagrinėjimas buvo atidėtas, suteikiamas vėlesnio pritarimo sprendimu.

22 Iš *Town and Country Planning Act* 73 straipsnio matyti, kad prašymas pakeisti egzistuojantį leidimą yra prašymas išduoti naują statybos leidimą.

— *Assessment of Environmental Effects Regulations 1988* ir *Assessment of Environmental Effects Regulations 1999*

23 Remiantis *Assessment of Environmental Effects Regulations 1988*, tam tikriems projektams, prieš suteikiant leidimą, privalomas jų poveikio aplinkai vertinimas.

24 Šių nuostatų 2 priede nurodomos Direktyvos 85/337 II priede išvardytos projektų rūšys, įskaitant „miestų urbanizavimo projektus".

25 Iš *Assessment of Environmental Effects Regulations* 2 straipsnio 1 dalies matyti, kad „prašymas pagal 2 priedą" reiškia „bet kokį prašymą dėl statybos leidimo, <...> susijusio su 2 priede numatytu plėtros projektu, kuris yra planuojama veikla ir kuris gali daryti didelį poveikį aplinkai dėl faktorių, kaip antai jo pobūdis, mastas ar vieta", o tai kiekvienu atveju privalo įvertinti kompetentinga institucija".

26 Remiantis šių nuostatų 4 straipsnio 1 ir 2 dalimis, kompetentinga institucija negali išduoti leidimo, susijusio, *inter alia*, su prašymu pagal minėtą 2 priedą (Schedule 2 application), iš pradžių neatsižvelgusi į su aplinka susijusius duomenis ir savo sprendime nenurodžiusi, kad į juos atsižvelgė.

27 Taigi šioje byloje kompetentinga institucija, gavusi prašymą suteikti statybos leidimą projektui, numatytam šių nuostatų 2 priede, kiekvienu atveju prieš suteikdama šį leidimą turi nustatyti, ar dėl projekto charakteristikų privalomas jo poveikio aplinkai vertinimas, t. y., ar nagrinėjamas projektas gali daryti didelį poveikį aplinkai, ir atsisakyti suteikti leidimą, jei ji neturi pakankamos informacijos pareikšti nuomonę šiuo klausimu.

28 Nacionalinėje teisėje statybos leidimas pradiniam projektui yra „statybos leidimas" *Assessment of Environmental Effects Regulations* 4 straipsnio prasme, o sprendimas dėl klausimų, kurių nagrinėjimas buvo atidėtas, patvirtinimo toks nėra. Dėl šios priežasties projekto poveikio aplinkai įvertinimas pagal Anglijos teisę gali būti atliekamas tik vykdant pirmą procedūrą, susijusią su statybos leidimu pradiniam projektui, o ne vykdant vėlesnę klausimų, kurių nagrinėjimas buvo atidėtas, patvirtinimo procedūrą.

29 *Assessment of Environmental Effects Regulations 1999*, iš esmės pakeitę poveikio aplinkai vertinimo srityje taikomas taisykles, nepakeitė nieko, kas susiję su šiuo negalėjimu atlikti vertinimą vykdant vėlesnę klausimų, kurių nagrinėjimas buvo atidėtas, patvirtinimo procedūrą, kuris aptariamas nagrinėjant antrąjį kaltinimą.

Nacionalinės įgyvendinančios priemonės

30 *Department of the Environment* priimtame Aplinkraštyje Nr. 15/88 pateikiamos gairės, padedančios kompetentingoms institucijoms pagal *Assessment of Environmental Effects Regulations 1988* 2 priedą identifikuoti projektus, kurių poveikio aplinkai vertinimas yra privalomas.

31 Šio aplinkraščio 18 punkte pabrėžus, kad pagrindinis kriterijus yra tai, ar projektas gali turėti didelį poveikį aplinkai, jo 20 punkte nurodoma, kad poveikio aplinkai vertinimas apskritai yra reikalingas, kai: i) projektas yra didesnės negu vietinė svarbos; ii) jį numatoma vykdyti jautrioje vietovėje arba iii) jis turi labai kompleksinį ir potencialai neigiamą poveikį.

32 Šio aplinkraščio 30 ir 31 punktuose taip pat nurodyta, kad jo A priede tam tikrų projektų kategorijų atžvilgiu yra išvardyti kriterijai ir ribos, skirti bendrais bruožais nurodyti situacijų rūšis, kurių atveju, Valstybės sekretoriaus nuomone, gali būti reikalaujama atlikti poveikio vertinimą pagal *Assessment of Environmental Effects Regulations* arba, atvirkščiai, galbūt jo nereikia, atsižvelgiant į tai, jog šie kriterijai bei ribos yra tik nuorodos ir kad kiekvienu konkrečiu atveju pagrindinis vertinimas yra susijęs su klausimu, ar reikia vertinti atitinkamo projekto galimą didelį poveikį aplinkai.

33 Dėl miestų planavimo projektų šio aplinkraščio A priedo 15 punkte konkrečiau nurodoma, kad mažai tikėtina, jog būtų privalomas iš naujo atliekamos vietos, kurios plėtra buvo atlikta anksčiau, plėtros vertinimas, nebent pasiūlyta planuojama veikla priklauso tam tikroms plėtroms rūšims arba jos apimtis yra daug didesnė negu ankstesnės plėtros.

34 Dėl projektų vietose, kuriose anksčiau nebuvo intensyviai vykdyta plėtra, šio aplinkraščio A priedo 16 punkte nurodoma, kad „vertinimo būtinybė priklauso nuo konkrečios vietovės jautrumo". Taigi „vertinimas gali būti reikalingas, kai:

— projekto plotas yra didesnis negu 5 ha urbanizuotoje zonoje,

— daug gyvenamųjų namų yra labai arti siūlomos plėtros vietos, pvz., daugiau kaip 700 gyvenamųjų namų už mažiau kaip 200 m nuo vietos ribų, arba

— projekte numatoma didesnį negu 10 000 m^2 (bruto) plotą skirti parduotuvėms, biurams arba kitoms komercinėms patalpoms".

35 Be to, iš Aplinkraščio Nr. 15/88 42 punkto matyti, kad rengdamas pranešimą dėl aplinkos, užsakovas turi detaliai išdėstyti savo pasiūlymus. Priešingu atveju bet koks išsamus galimų pasekmių vertinimas yra neįmanomas. Kompetentinga institucija privalo nustatyti konkrečiu atveju reikalaujamos informacijos kiekį. Pranešime dėl aplinkos pateikiama informacija yra labai svarbi atsakant į klausimą, ar tam tikri punktai gali būti numatomi suteikiant statybos leidimą pradiniam projektui. Kai ši informacija konkrečiai įvertinama vienu ar kitu aspektu arba apima tokį vertinimą, būtų netinkama šį klausimą aptarti statybos leidime pradiniam projektui.

36 *Department of the Environment Transport & the Regions* aplinkraščio Nr. 2/99, kuriuo 1999 m. kovo mėn. buvo pakeistas Aplinkraštis Nr. 15/88 (siekiant atsižvelgti į *Assessment of Environmental Effects Regulations 1999*), 48 punkte dėl statybos leidimo pradiniam projektui su vėlesniu klausimų, kurių nagrinėjimas buvo atidėtas, patvirtinimu pabrėžiama, kad poveikio aplinkai vertinimas gali būti atliekamas tik pirmame šio leidimo išdavimo etape, o ne vėlesniame klausimų, kurių nagrinėjimas buvo atidėtas, patvirtinimo etape.

Faktinės aplinkybės ir ikiteisminė procedūra

White City

37 1993 m. gruodžio mėn. įmonė *Chesfield Plc* (toliau – *Chesfield*) pateikė prašymą kompetentingai institucijai teritorijų planavimo srityje *London Borough of Hammersmith & Fulham* (toliau – *Hammersmith & Fulham LBC*) dėl leidimo pradiniam projektui, siekdama Londone pastatyti *White City* prekybos ir laisvalaikio centrą (toliau – *White City* projektas), t. y. projektui, kuris patenka į Direktyvos 85/337 II priedo taikymo sritį.

38 Atlikusi projekto poveikio, aprašyto daugelyje ataskaitų, ir visuomenės nuomonės tyrimą *Hammersmith & Fulham LBC* nusprendė, kad nereikia atlikti poveikio, kurį projektas galėtų turėti aplinkai, vertinimo.

39 1996 m. kovo mėn. *Hammersmith & Fulham LBC* išdavė statybos leidimą pradiniam projektui. Tam tikri punktai buvo palikti vėlesniam šios institucijos pritarimui.

40 1997 m. spalio mėn. ir 1998 m. rugsėjo mėn. *Chesfield* pateikė prašymus patvirtinti klausimus, kurių nagrinėjimas buvo atidėtas.

41 1999 m. spalio 12 d. *Hammersmith & Fulham LBC* pritarė šiems punktams.

42 Po šio pritarimo buvo pradėti darbai.

43 Gavusi skundą Komisija 2001 m. balandžio 19 d. laišku nurodė Jungtinei Karalystei pateikti pastabas ir 2002 m. rugpjūčio 20 d. išsiuntė jai pagrįstą nuomonę, priekaištaudama, kad ji *White City* projektu, patenkančiu į Direktyvos 85/337 II priedo 10 punkto b papunkčio taikymo sritį, pažeidė šios direktyvos 2 straipsnio 1 dalį ir 4 straipsnio 2 dalį. Komisija nustatė šiai valstybei narei dviejų mėnesių terminą reikiamoms priemonėms priimti, kad būtų tinkamai atsižvelgta į pagrįstą nuomonę. 2002 m. spalio 29 d. Jungtinės Karalystės vyriausybės laiške pateiktas atsakymas Komisijos nepatenkino, todėl ji pareiškė šį ieškinį.

Crystal Palace

44 Londone esantis *Crystal Palace Park* yra *Metropolitan Open Land*, kuris *English Heritage* tvarkomame teisiniame registre klasifikuojamas kaip *Grade II* Historic Park*. Aptariamos vietovės dalis, susijusi su patekimo keliais ir gretimais žemės sklypais, priklauso *Crystal Palace Park Conservation Area*.

45 1997 m. balandžio 4 d. įmonė *London & Regional Properties Ltd.* (toliau – *L&R*) pateikė kompetentingai institucijai teritorijų planavimo srityje *Bromley LBC* prašymą suteikti leidimą pradiniam projektui siekdama *Crystal Palace Park* pastatyti laisvalaikio centrą (toliau – *Crystal Palace* projektas), t. y. projektui, kuris patenka į Direktyvos 85/337 II priedo taikymo sritį.

46 Atlikusi tyrimą, per kurį buvo atsižvelgta į tam tikras ataskaitas ir papildomą informaciją, *Bromley LBC* padarė išvadą, kad šio projekto poveikio vertinimo aplinkai atlikti nereikia.

47 1998 m. kovo 24 d. *Bromley LBC* išdavė statybos leidimą pradiniam projektui, palikdama tam tikrus punktus vėlesniam pritarimui prieš plėtros pradžią.

48 1999 m. sausio 25 d. *L&R* paprašė *Bromley LBC* patvirtinti klausimus, kurių nagrinėjimas buvo atidėtas, kad būtų priimtas galutinis sprendimas. Remiantis šiais punktais, *Crystal Palace* projekte buvo numatyta: 18 kino teatrų, poilsio zona ir parodų salės pirmajame aukšte; restoranai, kavinės, dvi poilsio zonos ir viešieji tualetai požeminiame aukšte; daugiausia 950 vietų automobilių stovėjimo aikštelė, keturi stebėjimo punktai, žalioji ir įrengimų zonos stogo lygio zonoje; 800 m^2 ploto pusaukštis ir su statinio išorinėmis sienomis susiję pakeitimai.

49 Šie punktai buvo nurodyti jau pradiniam projektui išduotame leidime.

50 Tačiau per susirinkimą dėl klausimų, kurių nagrinėjimas buvo atidėtas, patvirtinimo kai kurie *Bromley LBC* patarėjai pageidavo, kad būtų atliktas projekto poveikio aplinkai vertinimas. Po teisinės konsultacijos jiems buvo nurodyta, kad pagal nacionalinę teisę toks vertinimas gali būti atliekamas tik pradinėje statybos leidimo pradiniam projektui išdavimo stadijoje.

51 1999 m. gegužės 10 d. *Bromley LBC* pateikė pranešimą dėl pritarimo.

52 Tačiau statybos leidimo galiojimo terminas pasibaigė neįgyvendinus projekto.

53 Gavusi skundą Komisija 2000 m. lapkričio 6 d. laišku nurodė Jungtinei Karalystei pateikti pastabas ir 2001 m. liepos 26 d. išsiuntė jai pagrįstą nuomonę, priekaištaudama, kad ji *Crystal Palace* projektu, patenkančiu į Direktyvos 85/337 II priedo 10 punkto b papunkčio taikymo sritį, pažeidė šios direktyvos 2 straipsnio 1 dalį ir 4 straipsnio 2 dalį. Komisija nustatė šiai valstybei narei dviejų mėnesių terminą reikiamoms priemonėms priimti, kad būtų tinkamai atsižvelgta į pagrįstą nuomonę. 2001 m. gruodžio 3 d. Jungtinės Karalystės vyriausybės laiške pateiktas atsakymas Komisijos nepatenkino, todėl ji pareiškė šį ieškinį.

Neteisingas pakeistos Direktyvos 85/337 perkėlimas, kiek tai susiję su statybos leidimu pradiniam projektui ir vėlesniu klausimų, kurių nagrinėjimas buvo atidėtas, patvirtinimu

54 Nurodžiusi Jungtinei Karalystei pateikti pastabas Komisija 2001 m. liepos 26 d. jai išsiuntė pagrįstą nuomonę, kurioje pažymėjo, kad tam tikri nacionalinės teisės projektų poveikio aplinkai vertinimo srityje aspektai, susiję būtent su statybos

leidimais pradiniam projektui ir vėlesniu klausimų, kurių nagrinėjimas buvo atidėtas, patvirtinimu jai atrodo nesuderinami su pakeista Direktyva 85/337, ir nustatė šiai valstybei narei dviejų mėnesių terminą priemonėms priimti, kad būtų tinkamai atsižvelgta į šią pagrįstą nuomonę. 2001 m. gruodžio 3 d. Jungtinės Karalystės vyriausybės laiške pateiktas atsakymas Komisijos nepatenkino, todėl ji pareiškė šį ieškinį.

Dėl ieškinio

55 Grįsdama savo ieškinį Komisija pateikia du kaltinimus.

56 Pirmąjį kaltinimą, kurį Komisija nurodė ikiteisminėje procedūroje ir dublike, iš esmės sudaro trys dalys, susijusios su:

— Direktyvos 85/337 2 straipsnio 1 dalies ir 4 straipsnio 2 dalies pažeidimu, nes *Hammersmith & Fulham LBC* nepatikrino, ar reikėjo atlikti *White City* projekto poveikio aplinkai vertinimą,

— Direktyvos 85/337 2 straipsnio 1 dalies ir 4 straipsnio 2 dalies pažeidimu, nes *Hammersmith & Fulham LBC* nepriėmė formalaus sprendimo, leidžiančio patikrinti, ar jis pagrįstas tinkamu išankstiniu vertinimu,

— Direktyvos 85/337 2 straipsnio 1 dalies ir 4 straipsnio 2 dalies pažeidimu, nes nei *Hammersmith & Fulham LBC*, nei *Bromley LBC* neatliko projektų *White City* ir *Crystal Palace* poveikio aplinkai vertinimo.

57 Tačiau savo ieškinyje Komisija nurodo tik trečiąją šio kaltinimo dalį.

58 Antrasis kaltinimas susijęs su neteisingu pakeistos Direktyvos 85/337 2 straipsnio 1 dalies, 4 straipsnio 2 dalies, 5 straipsnio 3 dalies ir 8 straipsnio perkėlimu į nacionalinę teisę, numatant, kad statybos leidimo pradiniam projektui su vėlesniu klausimų, kurių nagrinėjimas buvo atidėtas atveju, patvirtinimu vertinimas gali būti atliekamas tik pirmame šio leidimo išdavimo etape, o ne vėlesniame klausimų, kurių nagrinėjimas buvo atidėtas, patvirtinimo etape (toliau – šioje byloje nagrinėjama tvarka).

Dėl pirmojo kaltinimo, susijusio su pareigų patikrinti vertinimo reikalingumą, priimti formalų sprendimą šiuo klausimu ir atlikti tokį vertinimą pažeidimu (Direktyvos 85/337 2 straipsnio 1 dalis ir 4 straipsnio 2 dalis)

Dėl pirmojo kaltinimo priimtinumo

59 Dėl priimtinumo Jungtinė Karalystė nurodo keturis prieštaravimus, atitinkamai susijusius su kaltinimo naujumu, teisinio saugumo principo pažeidimu, nacionalinių teismų kompetencija ir ieškinio dalyko nebuvimu.

— Dėl kaltinimo naujumo

60 Jungtinės Karalystės vyriausybė teigia, kad Komisijos dublike nurodytos pirmojo kaltinimo pirma ir antra dalys sudaro naują kaltinimą. Iš tiesų, nors šios dalys buvo nurodytos oficialiame pranešime ir pagrįstoje nuomonėje bei vėliau pakartotos Teisingumo Teismui pateiktame dublike, jos nebuvo išdėstytos ieškinyje. Taigi bylos dalyką apibrėžia ieškinys.

61 Šiuo atžvilgiu reikia priminti, kad proceso metu bylos šalis negali pakeisti ginčo dalyko, o ieškinio pagrįstumas turi būti vertinamas tik pagal ieškinyje, kuriuo pradėta ši byla, nurodytus reikalavimus (šiuo klausimu žr. 1979 m. rugsėjo 25 d. Sprendimo *Komisija prieš Prancūziją*, 232/78, Rink. p. 2729, 3 punktą ir 2000 m. balandžio 6 d. Sprendimo *Komisija prieš Prancūziją*, C-256/98, Rink. p. I-2487, 31 punktą).

62 Be to, pagal Teisingumo Teismo statuto 21 straipsnį ir Teisingumo Teismo procedūros reglamento 38 straipsnio 1 dalies c punktą Komisija kiekviename pagal EB 226 straipsnį pareikštame ieškinyje turi tiksliai pateikti kaltinimus, dėl kurių Teisingumo Teismas turi priimti sprendimą, ir bent glaustai išdėstyti teisines ir faktines aplinkybes, kuriomis šie kaltinimai grindžiami (žr. 1992 m. kovo 31 d. Sprendimo *Komisija prieš Daniją*, C-52/90, Rink. p. I-2187, 17 punktą).

63 Šioje byloje reikia konstatuoti, kad pirmojo kaltinimo pirma ir antra dalys nenurodytos ieškinio baigiamojoje dalyje. Be to, jos taip pat nenurodytos jo dalyje „Dėl teisės".

64 Todėl dvi pirmos pirmojo kaltinimo dalys, kurios nebuvo įtrauktos į ieškinį, kuriuo buvo pradėta ši byla, yra nepriimtinos, nors jos buvo nurodytos Komisijos dublike, oficialiame pranešime ir pagrįstoje nuomonėje.

65 Taigi lieka išnagrinėti pirmojo kaltinimo trečios dalies priimtinumo klausimą atsižvelgiant į kitus Jungtinės Karalystės vyriausybės nurodytus prieštaravimus dėl priimtinumo.

— Dėl teisinio saugumo principo pažeidimo

66 Jungtinės Karalystės vyriausybė tvirtina, kad dėl ilgo laiko, kuris praėjo nuo nagrinėjamo statybos leidimo išdavimo, ieškinys dėl valstybės įsipareigojimų neįvykdymo pažeidžia teisinio saugumo ir teisėtų lūkesčių, kuriuos užsakovai turi įgytų teisių atžvilgiu, principus.

67 Šiuo požiūriu reikia patikslinti, kad, pirma, procesas dėl valstybės įsipareigojimų neįvykdymo yra grindžiamas objektyvia išvada, jog valstybė narė neįvykdė įsipareigojimų pagal Sutartį arba antrinės teisės aktą (šiuo klausimu žr. 1998 m. spalio 1 d. Sprendimo *Komisija prieš Ispaniją*, C-71/97, Rink. p. I-5991, 14 punktą ir 2001 m. sausio 18 d. Sprendimo *Komisija prieš Ispaniją*, C-83/99, Rink. p. I-445, 23 punktą).

68 Antra, iš nusistovėjusios Teisingumo Teismo praktikos išplaukia, kad nors teisinio saugumo ir teisėtų lūkesčių principai reikalauja, jog neteisėtas aktas būtų panaikintas per protingą laikotarpį ir turi būti atsižvelgta į tai, kiek suinteresuotas asmuo galėjo pasitikėti akto teisėtumu, akivaizdu, jog toks panaikinimas iš esmės yra leidžiamas

(žr. būtent 1957 m. liepos 12 d. Sprendimą *Algera ir kt. prieš EAPB Vyriausiąją valdybą*, 7/56, 3/57 ir 7/57, Rink. p. 81, 89, 115 ir 116; 1982 m. kovo 3 d. Sprendimo *Alpha Steel prieš Komisiją*, 14/81, Rink. p. 749, 10 punktą ir 1987 m. vasario 26 d. Sprendimo *Consorzio Cooperative d'Abruzzo prieš Komisiją*, 15/85, Rink. p. 1005, 12 punktą).

69 Taigi valstybė narė negali remtis užsakovų teisiniu saugumu ir teisėtų lūkesčių apsauga jų įgytų teisių atžvilgiu siekdama sutrukdyti Komisijai pareikšti ieškinį, kuriuo siekiama objektyvaus pripažinimo, kad valstybė narė neįvykdė įsipareigojimų tam tikrų projektų poveikio aplinkai vertinimo srityje pagal Direktyvą 85/337.

— Dėl nacionalinių teismų kompetencijos

70 Jungtinės Karalystės vyriausybė tvirtina, kad pareigą patikrinti, ar kompetentinga institucija teisingai įvertino projekto poveikio aplinkai dydį, turi nacionaliniai teismai, o ne Teisingumo Teismas.

71 Šiuo požiūriu reikia priminti, kad ieškinio nacionaliniame teisme pateikimas dėl nacionalinės institucijos sprendimo, dėl kurio pareikštas ieškinys dėl įsipareigojimų neįvykdymo, ir šio teismo sprendimas negali turėti poveikio Komisijos pareikšto ieškinio dėl įsipareigojimų neįvykdymo priimtinumui. Tai, jog egzistuoja galimybė kreiptis į nacionalinį teismą, negali pakenkti ieškinio pagal EB 226 straipsnį pareiškimui, nes šių dviejų ieškinių tikslai ir pasekmės yra skirtingi (žr. 1970 m. vasario 17 d. Sprendimo *Komisija prieš Italiją*, 31/69, Rink. p. 25, 9 punktą; 1986 m. kovo 18 d. Sprendimo *Komisija prieš Belgiją*, 85/85, Rink. p. 1149, 24 punktą ir 2004 m. birželio 10 d. Sprendimo *Komisija prieš Italiją*, C-87/02, Rink. p. I-5975, 39 punktą).

— Dėl ieškinio dalyko nebuvimo

72 Jungtinės Karalystės vyriausybė teigia, kad projektui *Crystal Palace* išduoto leidimo terminas baigėsi 2003 m. kovo mėnesį jo nepanaudojus, ir todėl bet koks pažeidimas, net nustatytas, yra vien tik teorinis.

73 Šiuo klausimu reikia pabrėžti, kad ieškinys dėl įsipareigojimų, kurie nebeegzistavo pasibaigus pagrįstoje nuomonėje nustatytam terminui, neįvykdymo pagal Teisingumo Teismo praktiką yra nepriimtinas dėl ieškinio dalyko nebuvimo (žr. 1992 m. kovo 31 d. Sprendimo *Komisija prieš Italiją*, C-362/90, Rink. p. I-2353, 13 punktą ir 2004 m. sausio 29 d. Sprendimo *Komisija prieš Austriją*, C-209/02, Rink. p. I-1211, 17 ir 18 punktus).

74 Iš tiesų iš nusistovėjusios Teisingumo Teismo praktikos išplaukia, kad pagal EB 226 straipsnį pareikšto ieškinio tikslas yra pripažinimas, jog atitinkama valstybė narė neįvykdė įsipareigojimų pagal Sutartį ir jog ji nenutraukė šio įsipareigojimų nevykdymo per Komisijos pagrįstoje nuomonėje šiuo tikslu nustatytą terminą (1990 m. gruodžio 13 d. Sprendimas *Komisija prieš Graikiją*, C-347/88, Rink. p. I-4747, 40 punktas). Be to, Teisingumo Teismas nuosekliai pripažino, kad valstybės įsipareigojimų neįvykdymas turi būti vertinamas atsižvelgiant į situaciją, esančią valstybėje narėje pagrįstoje nuomonėje nustatyto termino pabaigoje (žr. 1990 m. lapkričio 27 d. Sprendimo *Komisija prieš Graikiją*, C-200/88, Rink. p. I-4299, 13 punktą ir minėto 1992 m. kovo 31 d. Sprendimo *Komisija prieš Italiją* 10 punktą).

75 Šioje byloje aplinkybės, jog pagrįstoje nuomonėje nustatyto termino, t. y. 2001 m. rugsėjo 26 d., pabaigoje nagrinėjamas statybos leidimas dar vis galiojo, pakanka sutrukdyti tam, kad ieškinys dėl įsipareigojimų neįvykdymo galėtų būti laikomas neturinčiu dalyko.

76 Iš pirmiau pateiktų svarstymų išplaukia, kad prieštaravimai dėl priimtinumo, susiję su pirmojo kaltinimo trečia dalimi, turi būti atmesti.

Dėl pirmojo kaltinimo trečios dalies pagrįstumo

77 Prieš pradedant nagrinėjimą iš esmės, pirmiausia reikia priminti, kad procese dėl įsipareigojimų neįvykdymo pagal EB 226 straipsnį Komisija turi įrodyti nurodyto įsipareigojimo neįvykdymo buvimą. Būtent ji turi Teisingumo Teismui pateikti reikalingus įrodymus, kad jis galėtų patikrinti šio įsipareigojimo neįvykdymo buvimą, ir tai darydama ji negali remtis jokiomis prielaidomis (žr. būtent 2005 m. balandžio 26 d. Sprendimo *Komisija prieš Airiją*, C-494/01, Rink. p. I-3331, 41 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

78 Taigi konkrečiau kalbant apie Direktyvą 85/337, Teisingumo Teismas byloje *Komisija prieš Portugaliją* (2004 m. balandžio 29 d. Sprendimas, C-117/02, Rink. p. I-5517, 85 punktas) nusprendė, kad Komisija privalo pateikti minimalius poveikio, kurį nagrinėjamas projektas gali turėti aplinkai, įrodymus.

79 Vis dėlto pagal EB 10 straipsnį valstybės narės turi padėti Komisijai įgyvendinant jos uždavinius, t. y. remiantis EB 211 straipsniu, *inter alia*, užtikrinti Sutarties nuostatas bei ja vadovaujantis institucijų priimtų nuostatų taikymą (žr. būtent minėto sprendimo *Komisija prieš Airiją* 42 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

80 Iš to išplaukia, kad jeigu Komisija pateikė pakankamai įrodymų, patvirtinančių tam tikras faktines aplinkybes, atsiradusias valstybės narės atsakovės teritorijoje, pastaroji

turi iš esmės ir išsamiai užginčyti pateiktus duomenis bei iš jų išplaukiančias pasekmes (žr. minėto sprendimo *Komisija prieš Airiją* 44 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

81 Būtent atsižvelgiant į šiuos principus reikia atlikti nagrinėjimą iš esmės.

82 Komisija savo pirmojo kaltinimo trečioje dalyje tvirtina, kad buvo pažeistos Direktyvos 85/337 2 straipsnio 1 dalis ir 4 straipsnio 2 dalis, nes nei *Hammersmith & Fulham LBC*, nei *Bromley LBC* neatliko projektų *White City* ir *Crystal Palace* poveikio aplinkai vertinimo, nors šie projektai gali turėti didelį poveikį.

83 Komisija pažymi, kad projektą *White City* sudaro maždaug 58 000 m^2 prekybos ir laisvalaikio centras, apimantis naują sankryžą, 4 500 vietų automobilių stovėjimo aikštelę ir jungtį su metro tinklu. Jos nuomone, tokios apimties projekto atžvilgiu egzistuoja prezumpcija, kad reikia atlikti vertinimą, net jeigu šią prezumpciją sušvelnina kiti faktoriai.

84 Komisija pabrėžia, kad projektas *Crystal Palace* apima 52 000 m^2 plotą, skirtą pramogų ir prekybos veiklai (18 kino salių, galerijos, restoranai), 950 vietų automobilių stovėjimo aikštelę ant stogo bei antžeminę automobilių stovėjimo aikštelę. Komisija mano, kad būtent dėl masto ir dydžio projektas gali turėti didelį poveikį aplinkai ir kad kompetentinga institucija viršijo savo diskrecijos ribas.

85 Jungtinės Karalystės vyriausybės nuomone, kompetentingos institucijos, atsižvelgusios į turimas ataskaitas ir tyrimus bei po jų atliktų konsultacijų, galėjo padaryti išvadą, kad nė vienas iš dviejų projektų negali turėti didelio poveikio aplinkai, ir todėl nereikia atlikti jų vertinimo šiuo klausimu.

86 Šiuo atžvilgiu riekia priminti, kad pagal Direktyvos 85/337 2 straipsnio 1 dalį prieš suteikiant leidimą „projektams" šios direktyvos 4 straipsnio prasme, galintiems daryti didelį poveikį, turi būti atliekamas jų poveikio aplinkai vertinimas.

87 Šiuo tikslu minėtos direktyvos 4 straipsnio 2 dalyje, skaitomoje kartu su direktyvos II priedu, išvardijami projektai, kuriems reikia atlikti jų poveikio vertinimą, kai valstybės narės mano, kad tai yra būtina dėl projektų charakteristikų.

88 Bet nors tokiomis aplinkybėms Direktyvos 85/337 4 straipsnio 2 dalis suteikia valstybėms narėms tam tikrą laisvę nustatant, ar reikia atlikti konkretaus projekto vertinimą, iš nusistovėjusios Teisingumo Teismo praktikos išplaukia, kad ši diskrecija ribojama šios direktyvos 2 straipsnio 1 dalyje nustatyta pareiga atlikti visų projektų, galinčių daryti didelį poveikį aplinkai, vertinimą (šiuo klausimu žr. 1999 m. rugsėjo 16 d. Sprendimo WWF ir kt., C-435/97, Rink. p. I-5613, 44 ir 45 punktus; minėto 2004 m. birželio 10 d. Sprendimo Komisija prieš Italiją 43 ir 44 punktus bei 2005 m. birželio 2 d. Sprendimo Komisija prieš Italiją, C-83/03, Rink. p. I-4747, 19 punktą).

89 Taigi iš Teisingumo Teismo praktikos matyti, kad Direktyvoje 85/337 reikalaujama, jog turi būti atliekamas visų II priede nurodytų projektų, galinčių daryti didelį

poveikį aplinkai, vertinimas (šiuo klausimu žr. minėtų sprendimų *WWF ir kt.* 45 punktą; *Komisija prieš Portugaliją* 82 punktą ir 2004 m. birželio 10 d. Sprendimo *Komisija prieš Italiją* 44 punktą).

90 Tačiau, kaip jau buvo pažymėta šio sprendimo 77–80 punktuose, kad įrodytų valstybės įsipareigojimų pagal Direktyvos 85/337 2 straipsnio 1 dalį neįvykdymą, Komisija turi įrodyti, jog valstybė narė nesiėmė visų reikalingų priemonių, kad prieš suteikiant leidimą būtų atliktas projektų, galinčių daryti didelį poveikį aplinkai, ypač dėl savo pobūdžio, masto ar vietos, poveikio vertinimas. Šis įrodymas dali būti naudingai pateikiamas įrodant, kad valstybė narė nesiėmė reikalingų priemonių patikrinti, ar projektas, neviršijantis Direktyvos 85/337 4 straipsnio 2 dalyje nustatytų ribų, vis dėlto gali daryti didelį poveikį aplinkai, ypač dėl savo pobūdžio, masto ar vietos. Komisija taip pat gali pateikti įrodymų, kad nebuvo atliktas projekto, galinčio daryti didelį poveikį aplinkai, poveikio vertinimas, nors jis turėjo būti atliktas (minėto sprendimo *Komisija prieš Portugaliją* 82 punktas).

91 Šiuo paskutiniu klausimu iš minėto sprendimo *Komisija prieš Portugaliją* 85 ir 87 punktų taip pat išplaukia, kad siekdama įrodyti, jog nacionalinės institucijos pažeidė jų turimą diskreciją nereikalauti konkretaus projekto vertinimo prieš suteikiant leidimą jį vykdyti, Komisija neturi apsiriboti bendro pobūdžio teiginiais nurodydama, pavyzdžiui, jog iš pateiktos informacijos matyti, kad aptariamas projektas yra didelio jautrumo zonoje, konkrečių įrodymų pagrindu neįrodydama, kad atitinkamos nacionalinės institucijos, suteikdamos leidimą vykdyti projektą, padarė akivaizdžią vertinimo klaidą. Bet kuriuo atveju Komisija privalo pateikti minimalius poveikio, kurį projektas gali daryti aplinkai, įrodymus.

92 Šiuo atveju reikia konstatuoti, kad Komisija neįvykdė jai nustatytos įrodinėjimo pareigos. Ji negali apsiriboti prezumpcijomis, kad labai dideli projektai patys savaime gali daryti didelį poveikį aplinkai, konkrečių minimalių įrodymų pagrindu neįrodydama, kad kompetentingos institucijos padarė akivaizdžią vertinimo klaidą.

93 Reikia pabrėžti, kad nepaisant Jungtinės Karalystės vyriausybės pateiktų analizių ir dokumentų Komisija nebandė pagrįsti savo teiginių ir paneigti valstybės narės atsakovės teiginių išsamiai išnagrinėdama šią informaciją arba gaudama, pateikdama, išnagrinėdama ir analitiškai pateikdama aiškių bei konkrečių duomenų, kurie esant reikalui būtų suteikę Teisingumo Teismui galimybę įvertinti, ar kompetentingos institucijos tikrai viršijo savo diskreciją.

94 Esant šioms sąlygoms pirmojo kaltinimo trečia dalis turi būti atmesta kaip nepagrįsta.

Dėl antrojo kaltinimo, susijusio su neteisingu pakeistos Direktyvos 85/337 2 straipsnio 1 dalies, 4 straipsnio 2 dalies, 5 straipsnio 3 dalies ir 8 straipsnio perkėlimu į vidaus teisę

95 Komisija savo antrame kaltinime iš esmės tvirtina, kad nagrinėjama nacionalinė tvarka, pagal kurią vertinimas gali būti atliekamas tik pirmame leidimo suteikimo etape, bet ne vėlesniame klausimų, kurių nagrinėjimas buvo atidėtas, patvirtinimo etape, neteisingai į vidaus teisę perkelia pakeistos Direktyvos 85/377 2 straipsnio 1 dalį, 4 straipsnio 2 dalį, 5 straipsnio 3 dalį ir 8 straipsnį.

96 Komisija iš tikrųjų teigia, kad nors nacionalinėje teisėje numatyta kelių etapų leidimo suteikimo procedūra, pakeistoje Direktyvoje 85/337 reikalaujama, jog vertinimas būtų iš esmės atliekamas kiekviename šios procedūros etape, jeigu atrodo, kad aptariamas projektas gali daryti didelį poveikį aplinkai.

97 Taigi Komisija tvirtina, kad nagrinėjama nacionalinė tvarka, pagal kurią vertinimas neatliekamas vėlesniame klausimų, kurių nagrinėjimas buvo atidėtas etape, patvirtinimo neatitinka šio reikalavimo.

98 Jos nuomone, ši tvarka sudaro galimybę išvengti tam tikrų projektų vertinimo, nors jie galėtų turėti didelį poveikį aplinkai.

99 Atvirkščiai, Jungtinės Karalystės vyriausybė tvirtina, kad šios direktyvos 2 straipsnio 1 dalis aiškiai parodo, jog reikia atlikti projekto vertinimą „prieš suteikiant leidimą". Vadinasi, jei šis „leidimas" duodamas kartu su statybos leidimu pradiniam projektui (o ne su sprendimu dėl vėlesnio klausimų, kurių nagrinėjimas buvo atidėtas, patvirtinimo), nagrinėjama tvarka yra teisingas Direktyvos 85/377 2 straipsnio 1 dalies, 4 straipsnio 2 dalies, 5 straipsnio 3 dalies ir 8 straipsnio perkėlimas.

100 Šiuo požiūriu reikia priminti, kad minėtos direktyvos 1 straipsnio 2 dalis sąvoką „leidimas vykdyti planuojamą veiklą" apibrėžia kaip kompetentingos institucijos sprendimą, kuris suteikia užsakovui teisę įgyvendinti projektą.

101 Šioje byloje yra aišku, kad pagal nacionalinę teisę užsakovas negali pradėti savo projekto įgyvendinimo darbų, kol nepriimamas sprendimas, kuriuo patvirtinti klausimai, kurių nagrinėjimas buvo atidėtas. Iki šio sprendimo priėmimo nagrinėjamai planuojamai veiklai dar nėra (galutinai) duotas leidimas.

102 Todėl du šioje byloje pagal aptariamą tvarką numatyti sprendimai, t. y. statybos leidimas pradiniam projektui ir sprendimas, kuriuo patvirtinami klausimai, kurių nagrinėjimas buvo atidėtas, kartu turi būti laikomi „leidimu vykdyti planuojamą veiklą“ (kelių etapų) pakeistos Direktyvos 85/337 1 straipsnio 2 dalies prasme.

103 Šiomis aplinkybėms iš pakeistos Direktyvos 85/337 2 straipsnio 1 dalies matyti, kad prieš suteikiant (kelių etapų) leidimą įgyvendinti projektus, galinčius daryti didelį poveikį aplinkai, remiantis šios direktyvos 4 straipsniu, skaitomu kartu su jos I ir II priedais, turi būti atliekamas jų poveikio aplinkai vertinimas (2004 m. sausio 7 d. Sprendimo *Wells*, C-201/02, Rink. p. I-723, 42 punktas).

104 Šiuo požiūriu Teisingumo Teismas minėtame sprendime *Wells* (52 punktas) patikslino, kad kai nacionalinė teisė numato kelių etapų leidimo suteikimo procedūrą, iš kurių vienas yra pagrindinis sprendimas, o kitas – sprendimas dėl įgyvendinimo, kuriame negalima viršyti pagrindiniame sprendime nustatytų ribų, galimos šio projekto pasekmės aplinkai turi būti nustatytos ir įvertintos vykdant su pagrindiniu sprendimu susijusią procedūrą. Tik tuo atveju, jei šios pasekmės gali būti nustatytos tik per procedūrą, susijusią su sprendimu dėl įgyvendinimo, toks vertinimas turi būti atliekamas vykdant šią procedūrą.

105 Šioje byloje nagrinėjama nacionalinė tvarka numato, kad projekto poveikio aplinkai vertinimas gali būti atliekamas tik pirmame statybos leidimo išdavimo etape, remiantis pradiniu projektu, bet ne vėlesniame etape, pritariant klausimams, kurių nagrinėjimas buvo atidėtas.

106 Vadinasi, ši tvarka prieštarauja pakeistos Direktyvos 85/337 2 straipsnio 1 daliai ir 4 straipsnio 2 daliai. Taigi Jungtinė Karalystė neįvykdė įsipareigojimo perkelti šias nuostatas į vidaus teisę.

107 Pakeistos Direktyvos 85/337 5 straipsnio 3 dalies ir 8 straipsnio atžvilgiu Komisija vis dėlto nepateikė jokio paaiškinimo, kodėl nebuvo įvykdyti įsipareigojimai pagal šias nuostatas.

108 Šiomis sąlygomis antrasis kaltinimas yra iš dalies pagrįstas.

109 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, reikia pripažinti, kad neteisingai perkėlusi į vidaus teisę pakeistos Direktyvos 85/337/EEB 2 straipsnio 1 dalį ir 4 straipsnio 2 dalį bei nustatydama nacionalinę tvarką, pagal kurią statybos leidimo pradiniam projektui su vėlesniu klausimų, kurių nagrinėjimas buvo atidėtas, patvirtinimo atveju vertinimas gali būti atliekamas tik pirmame šio leidimo išdavimo etape, o ne vėlesniame klausimų, kurių nagrinėjimas buvo atidėtas, patvirtinimo etape, Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė neįvykdė įsipareigojimų pagal Bendrijos teisę.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

110 Pagal Procedūros reglamento 69 straipsnio 3 dalį, jeigu kiekvienos šalies dalis reikalavimų patenkinama, o dalis atmetama, Teisingumo Teismas gali paskirstyti bylinėjimosi išlaidas šalims arba nurodyti kiekvienai padengti savo išlaidas. Kadangi kiekvienos iš šalių dalis reikalavimų buvo patenkinta, o dalis atmesta, jos padengia savo išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (pirmoji kolegija) nusprendžia:

1. **Neteisingai perkėlusi į vidaus teisę 1985 m. birželio 27 d. Tarybos direktyvos 85/337/EEB dėl tam tikrų valstybės ir privačių projektų poveikio aplinkai vertinimo, pakeistos 1997 m. kovo 3 d. Tarybos direktyva 97/11/EB, 2 straipsnio 1 dalį ir 4 straipsnio 2 dalį, nustatydama nacionalinę tvarką, pagal kurią statybos leidimo pradiniam projektui su vėlesniu klausimų, kurių nagrinėjimas buvo atidėtas, patvirtinimu atveju vertinimas gali būti atliekamas tik pirmame šio leidimo išdavimo etape, o ne vėlesniame klausimų, kurių nagrinėjimas buvo atidėtas, patvirtinimo etape, Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė neįvykdė įsipareigojimų pagal Bendrijos teisę.**

2. **Likusi ieškinio dalis atmetama.**

3. **Europos Bendrijų Komisija ir Jungtinė Karalystė padengia savo bylinėjimosi išlaidas.**

Parašai.